

РЕШЕНИЕ

№ 2801

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 21.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разгледа дело номер **1492** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на М. М., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., срещу Решение № ВР-3 от 27.01.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП-5624 от 10.01.2023 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че административният орган не е уточнил в обжалваното решение кои от приложените към последваща молба за закрила документи «вече са били представени и са известни» или «вече са били обсъдени» в предходното производство. Оспорва указанията на органа за необходимост от представяне на доказателства «в оригинал». Изтъква липсата на законова разпоредба, която изисква представяне на доказателства единствено в оригинал, а начинът на снабдяване с тях следва да се разясни посредством интервю с кандидата. Твърди, че изложеното е в противоречие с правомощията на органа в производство по допустимост единствено да прецени дали молителят се позовава на «нови» факти и обстоятелства. Поддържа, че наведените в последващата му молба за закрила факти и обстоятелства отговарят на изискването да са «нови» и относими към предоставянето на международна закрила. Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. П., оспорва жалбата и поддържа становище за отхвърлянето ѝ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-5624 от 03.05.2017 г. до Държавната агенция за бежанците М. М. за първи път е поискал предоставяне на международна закрила.

На проведеното на 12.05.2017 г. интервю кандидатът заявил, че е напуснал И. нелегално през м.май 2016 г., пеша. Около 7 месеца преди интервюто пристигнал в България също нелегално, през Турция. Изрично посочил, че при напускане на И. не е взел документи за самоличност, но такива ще му бъдат изпратени – лични документи, документи за професия и съдебни документи. Признал, че през 2014 г. е арестуван в И. за притежание на взривни материали и оръжия. Това обвинение било съчтено от бившата му съпруга, с която имал официален развод. По него бил лежал 15-16 месеца в затвора в [населено място]. След това се появили проблеми с официалните власти на И. – поради тези обвинения, които провалили целия му живот, тъй като притежаването на оръжия било едно от най-тежките обвинения в И.. Опетненото му име никога нямало да бъде изчистено. Не членувал в политическа партия или въоръжена групировка, нямал проблеми поради етническа принадлежност, но имал проблеми, свързани с религията. Съобщил, че е християнин – протестант. Приел християнската религия през м.март 2016 г., в И. – по време на отпуск от затвора [населено място]. После уточнил, че официално е приел християнството през април 2017 г. в Б.. Мотивът му за това е «да постигне спокойствие». Успял да си уреди отпуск от затвора и тогава напуснал И.. Съзнавал, че съществува реална опасност да бъде осъден на смърт, тъй като в затвора написал и заплашил с писмо, че ще промени религията си, ако не бъдат снети скалпелните обвинения срещу него. По тази причина напуснал И..

Кандидатът приложил: 1.Б. на Районно управление на Мобилизационни сили «Б.» № 30/217/547/ЗМ от 27.09.2014 г., според която от полицията на [населено място], в дома на г-н А. Х. М. са открити подозрителни вещества: въглищен прах, гипс, алуминиев прах, сапун на прах, барут от куршуми от автомат К. и винтовка Vz, от които би могло да се изработи самоделна граната.; 2.Присъда № 930997177081753 по дело № 9309981772600788 от 14.12.2014 г. срещу обвиняем А. Х. М. с обвинения за притежание и пренасяне на 1 брой автомат „К.“, 1 брой огнестрелно ловно оръжие, 1.78 кг бойни взривни вещества и действия, застрашаващи националната сигурност. С нея обвиняемият е осъден на шест години „лишаване от свобода“ и глоба от 100 000 000 риала в брой по обвинение за притежание на слот машина.; 3.Б. на Първо отделение по изпълнение на наказателни присъди на Обществената и революционна прокуратура, [община], № 9410111773101892, номер на дело 9309981772600788 от 08.04.2015 г., според която съдебното решение на Първо отделение на Революционен съд [населено място] е потвърдено от Второ отделение на Апелативен съд на провинция Г., поради което е издадено разпореждане г-н А. Х. М. да бъде освободен от длъжност за период от десет години.; 4.Писмо – бланка на Първо отделение по изпълнение на наказателните присъди на Общността и революционен съд на [населено място], № 9510111773800362, по дело № 9309981772600788 от 08.05.2016

г., според което е уважена молба за тридневен отпуск на г-н А. Х. М.; 5. Писмо № 9401977570805749, номер на дело 9309981772600788 от 04.05.2015 г. на Първо отделение на Обществения и революционен съд [населено място], според което по дело № 0788/2014 г. г-н А. Х. М., [дата на раждане] , е осъден за притежание и пренасяне на армейско оръжие и взривни вещества, както и за действия, застрашаващи националната сигурност. Първо отделение на съда е забранило на осъдения да напуска държавата.; 6.Документ № 5274/14.05.2017 г. за платени осигуровки на г-н А. Х. М.; 7.Временно удостоверение за завършване на образователно-квалификационна степен „Специалист“ № 7940 от 12.11.2001 г. на Ислямски университет „Азад“, клон Ш., относно завършена от г-н А. Х. М. на 17.10.1999 г.специалност „Строителство на сгради – благоустройство“, равностойна на полувисше образование.; 8.Свидетелство за управление на МПС № [ЕГН] от 22.09.2013 г. на името на А. Х. М., [дата на раждане] ; 9.Национална лична карта № 224-917292-7 на името на А. Х. М., [дата на раждане]

Постановено е Решение № 16608 от 06.10.2017 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена първата молба за закрила на кандидата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. На фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в И. органът е приел, че кандидатът е направил неумел опит да представи собствена бежанска история, позовавайки се на общоизвестни за страната факти – приемане на християнска религия и несправедливо обвинение в притежание на взривни вещества и наркотици. Тези обстоятелства не са преценени като покриващи основанията по чл.8, ал.1 от ЗУБ. Относно религиозната принадлежност са изтъкнати противоречията в обясненията кога е приета християнската религия, както и дали лицето е католик или протестант. Дори да се приемела за вярна тезата на лицето, че е заявил желание за промяна на религията още при престоя в затвора [населено място], то кандидатът не обосновавал основателен страх от преследване в страната на произход поради това обстоятелство. Изтъкнато е и различието в имената на кандидата и тези по документите при липса на официални данни гражданите на И. да се регистрират с две имена. В обобщение, представената бежанска история не е кредитирана като достоверна и лицето е определено като икономически мигрант. С позоваване на Справка вх.№ МД-440/10.04.20217 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е прието, че в И. не съществува ситуация на въоръжен конфликт, поради което не е намерено основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, както и поради опасност от посегателствата по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ.

С Решение № 7724/14.12.2017 г. по адм.д.№ 11851/2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 14473/26.11.2018 г. по адм.д.№ 1852/2018 г. на ВАС, III-то отделение, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 16608 от 06.10.2017 г. на председателя на ДАБ. Съдът е възприел тезата на административния орган, че информацията, предоставена от жалбоподателя в хода на административното производство, не обосновава основателни опасения от преследване в държавата му на произход, вкл. поради религиозната му принадлежност или някое друго от основанията по чл.8, ал.1 ЗУБ. Като правилно е споделено становището в оспореното решение, че кандидатът не е изложен на някое от посегателствата по чл.9, ал.1 от ЗУБ при евентуално връщане в страната на произход.

Жалбоподателят е подал процесната втора молба за международна закрила вх.№ УП-5624 от 10.01.2023 г., в която формално твърди, че са налице нови обстоятелства,

свързани с бежанската му история без да ги посочва конкретно, както и, че разполага с документи, които доказват тези твърдения.

Към втората молба за закрила са приложени:

1. Съдебно решение от 13.03.2014 г., призовка № 94099717701017, досие № 820668177101287, на Първо отделение на Общия съд на [населено място], с ищец г-жа М. К., ответник А. Х. М. и искане: дълг за закъсняло плащане на вноски в размер на 1299 златни монети за зестра. Според решението ответникът няма финансова възможност да заплати сумата на ищеца, поради което е издадена заповед за разсрочено плащане в размер на една златна монета на всеки три месеца.

2. Съдебно решение от 19.03.2014 г., призовка № 92097170101747, досие №92099811770101327, на Първо отделение на Общия съд на [населено място], с ищец г-жа М. К., заявител А. Х. М., в момента в централен затвор на Г., относно – приспадане на плащане, според което ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 43 000 000 риала на вноски от 3 000 000 риала всеки месец. В решението е посочено, че в случай, че ответникът не плати определената вноска в указания срок, по искане на ищеца ще бъде осъден на лишаване от свобода.

3. Призовка без номер и дата на издаване, без номер на досие, на Първо отделение на Общия съд при [населено място]. Според документа, след близо 10 годишен съвместен живот ответникът (без посочени имена) от 18 месеца е изоставил съпругата си и не ѝ е плащал издръжка. На насрочено съдебно заседание съпрузите и адвокатите им не са се явили. Въз основа на окончателно постановление № 9009971711000999 на Второ отделение на Апелативен съд Г., ответникът е осъден на 91 дни лишаване от свобода. Искът на ищеца за просрочени задължения за издръжка до датата на решението е признат. Съпругът не е изразил причина за неплащане на издръжката.

4. Писмо – бланка на Първо отделение по изпълнение на наказателните присъди на Общността и революционен съд на [населено място], № 9510111773800362, по дело № 9309981772600788 от 08.05.2016 г., според което е уважена молба за тридневен отпуск на г-н А. Х. М.;

5. Призовка без номер и дата на съставяне, без номер на досие, на името на А. Х. М., за явяването му в съда на 01.02.2014 г. по причина: във връзка с разглеждане на жалба от името на г-жа М. К., за изслушване на показания на свидетели;

6. Писмо № 9401977570805749, номер на дело 9309981772600788, от 04.05.2015 г. на Първо отделение на Обществения и революционен съд [населено място], според което по дело № 0788/2014 г. г-н А. Х. М., [дата на раждане], е осъден за притежание и пренасяне на армейско оръжие и взривни вещества, както и за действия, застрашаващи националната сигурност. Първо отделение на съда е забранило на осъдения да напуска държавата.

Постановено е оспореното Решение №ВР-3/27.01.2023 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба вх.№УП-5624/10.01.2023 г. не е допусната до производство за международна закрила. Административният орган е приел, че в последващата си молба кандидатът не сочи никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход. Посочил е, че към нея са приложени документи, някои от които вече са били представени и са били известни, както на административния орган, така и на съдебните инстанции – АССГ и ВАС. Относно новопредставено съдебно решение органът е посочил, че не става ясно дали същото касае лично него или неговата бивша съпруга, тъй като не съдържа имена, а от другите съдебни решения

ставало ясно, че е осъден да заплати зестра. След анализ на така представените писмени доказателства органът е приел, че същите не попадат в хипотезата на нови писмени доказателства от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход. Съответно, в последващото си искане кандидатът не изразявал конкретни основания, които да подкрепят опасенията му от евентуално завръщане в държавата му на произход. Тъй като приложените копия били издадени през 2014 г., т.е. преди постановяване на първото решение по молба за закрила, то кандидатът е имал реална възможност да ги представи или спомене за наличието им. Доказателствата не били представени в оригинал, поради което оставал неясен начинът на издаване и придобиването им. Съдържанието им не можело да се кредитира с достатъчна степен на доверие и да убеди, че иранският гражданин не е бил наясно с предполагаемото им наличие още докато е бил в И.. Някои от тях били обсъдени, както от административния орган, така и от съдебните инстанции. Докато останалите документи потвърждавали историята на М. относно мотивите му да напусне И..

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 07.02.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 09.02.2023, т.е. в срока по чл.84, ал.2 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно Заповед № РД-05-276 от 13.04.2022 г. на председателя на ДАБ за определяне на Б. В. Д. за интервюиращ орган и при липса на данни за нарушение на процедурата и срока съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ. Правата на кандидата надлежно са охранени чрез съобщаването, че към последващата молба следва да представи писмени доказателства за новонастъпили обстоятелства, свързани с личното му положение или държавата му на произход, обективизирано в протокол рег. № УП-5624 от 10.01.2023 г. Молба за закрила рег. № УП-5624 от 10.01.2023 г. отговаря на определението за последваща молба по §1, т. б от ДР на ЗУБ като подадена, след като чужденецът има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и той не е напуснал територията на Република България. За тези случаи нормите на чл. 76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила - преценка на тяхната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, според който подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава Шеста, раздел III – Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за закрила. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждане по същество на последващата молба за международна закрила, да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал.2 ЗУБ.

Аналогично на това чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови

елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали **след приключване** на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които **не са били изложени в него**, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като *новооткрити факти*, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало **след влизане** в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Т. ново обстоятелство представлява и откриването на нови документи в подкрепа на твърденията на кандидата. На същото основание няма изискване тези документи да са издадени единствено след постановяване на предходно решение за закрила. По идентичен начин, те могат да бъдат новооткрити, т.е. издадени преди предходно решение (както в процесния случай), но кандидатът се е снабдил с тях след влизане в сила на предходното решение. В този смисъл е неправилна тезата на ответника, че след като част от новопредставените съдебни решения за издадени през 2014 г., то установените с тях факти са преклудирани. Преклудирани са само тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

В изложението смисъл е и актуалното тълкуване на разпоредбата на чл.40, пар.2 в т.36-44 от Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20: Тези разпоредби ясно уточняват, че последваща молба може да се основава, както на нови елементи или факти, които са възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на нови елементи или факти, които са били представени *за първи път* от кандидата. Елемент или факт трябва да се счита за нов по смисъла на член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32,

когато решението по предходната молба е било прието, *без този елемент или този факт да са били доведени до знанието на органа*, отговорен за определянето на статута на кандидата. Тази разпоредба не прави никакво разграничение в зависимост от това дали елементите или фактите, изтъкнати в подкрепа на последваща молба, *са възникнали преди или след приемането на това решение*. От това следва, че ако държавите членки не се възползват от възможността, която посоченият член 40, параграф 4 импредоставя, разглеждането на молбата *продължава*, като същата се счита за допустима, макар в подкрепа на последващата молба кандидатът да е представил само елементите или фактите, които *е можел да представи* при разглеждането на предходната молба и които по необходимост *са съществували* още преди окончателното приключване на предходната процедура. Преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, **би трябвало да се ограничи до проверка: дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава**.

Настоящият съдебен състав многократно е имал повод да изтъква неправилното разбиране на ответния орган относно понятието „нови“ факти и обстоятелства като единствено такива, възникнали **след** постановяване на предходно решение за закрила. Термините „нови“, „новопоявили се“, „новопредставени“ не са нови за българската юридическа наука и за съдебната практика, която е безпротиворечива по приложението им, напр. във връзка с основанията за отмяна по чл.303, ал.1, т.1 ГПК или чл.239, т.1 АПК - когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от *съществено значение за делото (в конкретния случай такива, които увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на международна закрила)*, които при решаването му (при предходни молби за закрила) не са могли да бъдат известни на страната или с които страната не е могла да се снабди своевременно. Последното обстоятелство е специфично за кандидатите за бежански статут, които житейски разбираемо трудно се снабдяват с документи, издадени от страната им на произход, още повече в случай на нелегалното ѝ напускане. В конкретния случай, жалбоподателят изрично е посочил в хода на първото производство за закрила, че при напускане на И. не е взел документи за самоличност, но такива ще му бъдат изпратени. Ето защо, същият не може да бъде обвинен в небрежност по отношение представяне на личната си бежанска история.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. *Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби*, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. *Първият етап също се провежда на две*

стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, би трябвало да се ограничи до проверка дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава. Различно тълкуване на член 40, параграф 2 от Директива 2013/32, съгласно което още на етапа на проверката за наличие на нови елементи или факти в подкрепа на последващата молба решаващият орган би следвало да извърши преценка на тези елементи и факти (освен че би довело до смесване на различните етапи на процедурата по разглеждане на такава молба) би било в противоречие с целта на Директива 2013/32 да се гарантира възможно най-бързо разглеждане на молбите за международна закрила.

В конкретния случай самият кандидат не сочи нови елементи и факти в последващата си молба рег. № УП-5624 от 10.01.2023 г., а единствено, че разполага с нови документи в потвърждение на бежанската си история. Два от тези документи обаче са били представени от кандидата още с първата му молба за закрила: 1. Писмо – бланка на Първо отделение по изпълнение на наказателните присъди на Общността и революционен съд на [населено място], № 9510111773800362, по дело № 9309981772600788 от 08.05.2016 г., според което е уважена молба за тридневен отпуск на г-н А. Х. М. и 2. Писмо № 9401977570805749, номер на дело 9309981772600788, от 04.05.2015 г. на Първо отделение на Обществения и революционен съд [населено място], според което по дело № 0788/2014 г. г-н А. Х. М., [дата на раждане], е осъден за притежание и пренасяне на армейско оръжие и взривни вещества, както и за действия, застрашаващи националната сигурност. Ето защо, изложените с тези документи факти и обстоятелства от бежанската история на кандидата са преклудирани при предходното разглеждане на молбата му за закрила. Същите са обсъдени, както от административния орган, така и от съдебните инстанции, както правилно е приел интервюиращият орган.

Непосочването в оспореното решение на конкретните документи, които вече са представени и разгледани, в никакъв случай не обосновава липса на мотиви на акта или допуснати съществени процесуални нарушения, които на самостоятелно основание да водят до неговата незаконосъобразност.

На следващо място, останалите новопредставени документи действително не са били приложени от кандидата при разглеждане на първата му молба за закрила, а именно:

1. Съдебно решение от 13.03.2014 г., призовка № 94099717701017, досие № 820668177101287, на Първо отделение на Общия съд на [населено място], с ищец г-жа М. К., ответник А. Х. М..

2. Съдебно решение от 19.03.2014 г., призовка № 92097170101747, досие №92099811770101327, на Първо отделение на Общия съд на [населено място], с ищец г-жа М. К., заявител А. Х. М., в момента в централен затвор на Г., относно – приспадане на плащане, според което ответникът е осъден да заплаща на ищеца сумата от 43 000 000 риала на вноски от 3 000 000 риала всеки месец.

3. Призовка без номер и дата на издаване, без номер на досие, на Първо отделение на Общия съд при [населено място]. Според документа, след близо 10 годишен съвместен живот ответникът (без посочени имена) от 18 месеца е изоставил съпругата си и не ѝ е плащал издръжка. На насрочено съдебно заседание съпрузите и адвокатите им не са се явили. Въз основа на окончателно постановление № 9009971711000999 на Второ отделение на Апелативен съд Г., ответникът е осъден на 91 дни лишаване от свобода.

4. Призовка без номер и дата на съставяне, без номер на досие, на името на А. Х. М., за явяването му в съда на 01.02.2014 г. по причина: във връзка с разглеждане на жалба от името на г-жа М. К., за изслушване на показания на свидетели.

Същите обаче не отговарят на втората стъпка от проверката, която следва да бъде извършена в производството по допустимост съгласно с член 40, параграф 3 от Директива 2013/32/ЕС, а именно дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на международна закрила. В този смисъл, административният орган правилно и обосновано е приел, че изложените в тези документи обстоятелства са лични – свързани с имуществените отношения между бившите съпрузи, които са неотнормими към предметния обхват на закрилата по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ. Ето защо и като е достигнал до краен извод, че последващата молба за закрила рег. № УП-5624 от 10.01.2023 г. не отговаря на изискванията на член 40, параграф 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС за допускане до производство по общия ред, интервюиращият орган е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона.

За пълнота на изложението следва да се отбележи неправилността на тезата на ответника относно изискването за представяне на писмени доказателства в оригинал. Относно автентичността на новопредставените документи следва да се има предвид тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19 (т.44.46), според което всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа

на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент от нея, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи съгласно член 31 от Директива 2013/32. Затова, що се отнася до последваща молба, недоказаната автентичност на даден документ не може да доведе автоматично до недопустимост на тази молба, без да се разгледа въпросът дали този документ представлява нов факт или нов елемент и евентуално дали той увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 62 от заключението си, подобно тълкуване се потвърждава от обстоятелството, че съгласно член 31, параграф 8, буква д) от Директива 2013/32 дори представянето на невярна информация обосновава отхвърлянето на молба за международна закрила само ако прави тази молба неубедителна, което предполага преди това тази информация да е била приета за допустима и да е била разгледана от компетентния орган. В тази част мотивите на оспореното решение не опорочават правилния краен извод на органа.

Не намира опора в съюзното и национално законодателство поставеното от ответника в оспореното решение изискване за наличие на „промяна“ в обстоятелствата на изтъкнатата бежанска история, за да се приемат тези факти за „нови“. Същността на изискването за „нови“ факти и обстоятелства е разяснена по-горе в решението, не следва да се преповтаря и не поставя изискване за „промяна“. Кандидатът не е изтъкнал факти и обстоятелства, които да се „нови“ в посочения смисъл по отношение на страната му на произход.

По изложените съображения се налага извод, че процедурата по предварително разглеждане допустимостта на подадената от М. М. последваща молба рег.№ УП-5624 от 10.01.2023 г. е проведена според приложимите за нея национални и съюзни процесуални правила, при съблюдаване на основните им принципи и гаранции. С нея чужденецът не да предоставя каквито и да е нови елементи относно личното си положение или страната си на произход. Като такава тя е лишена от предмет и е недопустима по чл. 13, ал.2 ЗУБ. Ново производство за предоставянето на международна закрила по нея не може да се образува, поради което с нейното недопускане до разглеждане по същество законът не е бил нарушен от страна на интервюиращия орган на ДАБ. След извършената проверка по чл. 168, ал.1 АПК съдът приема оспореното по делото Решение № ВР-3 от 27.01.2023 г. на интервюиращ орган при ДАБ е законосъобразно, а жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им. Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., срещу Решение № ВР-3 от 27.01.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП-5624 от 10.01.2023 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: